

TOT A PUNT PER INICIAR EL PLA JUNCKER

Ernest Maragall i Mira,
DIPUTAT AL PARLAMENT EUROPEU

L'estiu passat, durant una conferència de bancs centrals celebrada als EUA, Mario Draghi, director del BCE, reconeixia obertament que la política d'austeritat fiscal havia dut a la UE a un estat d'anèmia econòmica que demanava un tractament gairebé de xoc per augmentar la demanda agregada i generar ocupació; quelcom que la política monetària per si sola no podria fer, tot i que ja havia decidit començar a fer-la tan expansiva com fos possible.

J.C. Juncker, recent anomenat President de la CE, li agafava el guant i anunciava un pla d'inversions que hauria de mobilitzar més de 300.000 milions d'euros en els propers tres anys; una xifra que esperava assolir emprant com a palanca un fons públic de 21.000 milions, per cobrir les primeres pèrdues dels inversors privats disposats a endegar projectes de risc generadors d'ocupació.

Malgrat totes les pegues que se li puguin trobar al pla Juncker, com ara la seva possible insuficiència, atès que parlem de poc més del 2% del PIB comunitari, i el seu optimisme -puix que parlem de mobilitzar 15 euros privats per cada euro públic- benvingut sigui el canvi de clima econòmic i el passar de parlar de retallades a parlar d'inversions.

Amb aquest esperit de mirar de treure el millor profit possible al que hi havia sobre la taula, el Parlament Europeu va presentar 1.500 esmenes a la proposta Juncker, tècnicament conegut com a EFSI (*European Fund for Strategic Investments*), les

ha debatudes intensament les darreres setmanes i aquest passat dimarts ha votat majoritàriament a favor d'un compromís que ara caldrà negociar amb el Consell i la Comissió.

Els canvis que proposa el Parlament satisfan una de les principals reivindicacions del món científic i econòmic, com ara la de no nodrir el fons públic amb diners previstos d'emprar en recerca i desenvolupament dins del programa *Horizon 2020*, alhora que proposen una major focalització de les inversions en sectors de futur —i, per tant, mediambientalment sostenibles—.

Per part dels eurodiputats catalans s'ha aconseguit incloure la proposta de permetre la participació directa d'entitats com ara l'ICF, ja sigui com a socis i/o com a gestors de plataformes d'inversió EFSI, tot ampliant la definició de banca nacional a les institucions financeres i/o de promoció econòmica, amb un mandat públic estatal, regional o local; i per part del grup dels Verds, al que pertanyo, a més de la focalització en eficiència energètica i renovables, s'ha aconseguit incloure l'obligació d'establir un

scoreboard per avaluar l'impacte dels projectes i que estigui obert a consulta pública.

Probablement, l'escull principal durant els diàlegs i negociacions a tres bandes (*trilogs*) amb la Comissió i el Consell serà el del finançament dels fons públics per cobrir la garantia de primeres pèrdues, atès que la proposta del Parlament no va més enllà de dir que cal cercar-los dels marges disponibles i negociar-los any a any. L'apel·lació a l'*Horizon 2020* no hi és, però tampoc una partida concreta alternativa; probablement, perquè sortís d'on sortís hi hauria hagut divisió entre els parlamentaris i han preferit quedar bé amb els electors i passar la pilota al Consell.

Els *trilogs* s'anuncien, doncs, gens senzills. En tot cas, però, la màquina parlamentària ha treballat amb una inusitada pressa per tal que el mes Juny, com estava previst, el pla comenci a caminar. I al meu entendre, no només amb pressa sinó amb predisposició i intel·ligència per tal de garantir que aquest pla veritablement contribueixi a la creació sostinguda d'ocupació de qualitat. •